

Overveiende. Et Indicium for, at det ikke er sandsynligt, at man fra Norge vil kunne vente at faae en saadan Mand, maa man vistnok være berettiget til at finde i den Omstændighed, at da der for omtrent 5—6 Aar siden var Vacance ved Universitetet i Upsala netop i en lignende Post som den, der nu er ledig ved Universitetet her, meldte der sig, saavidt mig bekkent og efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare, ikke Nogen fra Norge, og man gjorde sig ikke saa Bestræbelser for at erhverve for Upsala Universitet den Mand, som jeg ikke kan Andet end ønske maa være Den, som bliver Conferentsraad Forchhammers Eftermand. Dette med Hensyn til Sandsynligheden af, at en Concurrance kunde føre til at faae Posten bedre besat end ved den Mand, jeg tænker paa. Man har dernæst sagt, at man savnede tilstrækkelig Oplysning om, at han var en Mand af overlegen, ualmindelig Dygtighed. I saa Henseende skal jeg tilstaae, at det forekommer mig, at hele hans Fortid giver større Vorgen for, at han har en saadan Dygtighed, end en Concurrance kunde give, især naar man vilde tænke sig, at denne Concurrance blev holdt med et forholdsviis kort Varsel. Vilde man derimod udsætte Concurrancen længere, vilde man give Folk Tid til at forbedre sig til denne Concurrance, saa troer jeg, at dette vilde føre til, at man haade ved Universitetet og den polytechniske Lærestanstalt kom til at savne de Lærerkrafter, som man her har liggende paa rede Haand og netop kan faae. Med Hensyn til Mandens Fortid skal jeg endnu bemærke, at det allerede i det Brev, som jeg har havt den Ære at tilstille Finantsudvalget, er oplyst, at han i en Række af Aar — jeg troer i 20 Aar — har fungeret som Lærer og for største Delen i overordnede Poster. Han har fremdeles netop i de senere Aar udmærket sig ved at affatte nogle Afhandlinger, som ere blevne ganske særdeles fordeelagtigt bedømte af den Comitee, som det kgl. Videnskabernes Selskab nedsatte til Bedømmelsen. Navnlig har han, efterat det Classenske Fideicommis havde udsat som Priisopgave en Afhandling angaaende Fugtigbedens Bevægelse i Jordlagene, vundet Præmien. Det var, saavidt jeg veed, i 1861, at Priisopgaven blev opsat, og i 1863 blev Afhandlingen skreven. Dernæst har han ud-

givet en Beskrivelse over Faxø Kalkgruber, Faxø-Kalkens Dannelse og senere undergaaede Forandringer; ogsaa denne Afhandling er bleven særdeles fordeelagtigt bedømt af en Comitee, der bestod af Conferentsraad Forchhammer, Professor Steenstrup og Professor Reinhardt. De have navnlig ubtalt, at „Overlærer Johustруп har i sin til Videnskabernes Selskab indgivne Afhandling givet en fortrinlig Monographi over Faxø-Bakke i geographisk, geognostisk, mineralogisk, fysisk og kemisk Retning; medens i disse Arbeidet er saa fuldstændigt, som et saadant paa en given Tid kan være, ere de palæontologiske Forhold ikkun forsaavidt tagne med, som Dyrene og deres Levninger udøve en væsentlig Indflydelse paa de øvrige nævnte Forhold“; men ogsaa denne Deel af Afhandlingen finder i Betænkningen megen Paastjønneelse. Jeg vil endnu tilføie een Ting, nemlig at han, efterat disse Afhandlinger paa denne Maade vare blevne bedømte af Videnskabsmænd og af de bedste Videnskabsmænd, vi have havt og have i den Retning, der er Tale om, blev han optagen som Medlem af det kongelige Videnskabernes Selskabs fysiske Afdeling. Jeg skulde troe, at der i disse Data er nok saa god en Vorgen for, at den Paagjældende virkelig er en Mand, om hvem man med Føie kan sige, at han har en ualmindelig og overlegen Dygtighed. Naar jeg nu dertil føier, at det er mig betjendt, selvsølgelig ikke af personlig Erfaring, men efter Mænds Udsagn, til hvis Dom jeg ubetinget sætter Lid, at han var Conferentsraad Forchhammers kæreste og i denne Retning dygtigste Elev, og at Conferentsraad Forchhammer stadigt har tænkt sig, at denne Mand skulde blive hans Eftermand, saa troer jeg, at man med nogen Føie kan sige, at det ogsaa kunde være en Anerkjendelse af de Fortjenester, som Conferentsraad Forchhammer har havt, ikke blot af Universitetet, men af Landet i det Hele, naar man ikke lagde Hindringer i Veien for Opnaaelsen af dette hans Ønske. Vi maae vel huske paa — og dette tillader jeg mig særligt at fremhæve ved denne Forhandling —, at der er saa af vore Videnskabsmænd, hvis Vidensabelighed i den Grad er kommen til praktisk Nytte, som netop afvøde Conferentsraad Forchhammers. Jeg haaber herved